

ΟΡΑΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΗΦΩΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΝΗΣ

Μια βραδιά, αφού τελείωσε την καθιερωμένη νυχτερινή του προσευχή, ξάπλωσε να κοιμηθεί πάνω στις πέτρες του, όπως πάντα. Ήταν μεσάνυχτα και αγρυπνούσε ακόμη κοιτάζοντας το φεγγάρι και τα αστέρια στον ουρανό.

Μόνος καθώς ήταν, αναλογίστηκε τις αμαρτίες του και θρηνούσε γοερά, γιατί έφερνε στον νου του τη φοβερά ώρα της Κρίσεως. Έξαφνα βλέπει να αποτραβιέται το στερέωμα του ουρανού σαν σεντόνι. Και να παρουσιάζεται ο Κύριος Ιησούς Χριστός σε πελώριες διαστάσεις. Στεκόταν στους αιθέρες περικυκλωμένος απ' όλες τις ουράνιες στρατιές: άγγελοι, αρχάγγελοι, τάγματα φοβερά και εξάισια, παραταγμένα με κάθε συστολή.

Ο Κύριος ένευσε στον στρατηγό του ενός τάγματος και εκείνος πλησίασε λαμπρός, φοβερός, μα και συνεσταλμένος:

«Μιχαήλ, Μιχαήλ, άρχοντα της διαθήκης, παράλαβε με το τάγμα σου τον πυρίμορφο θρόνο της δόξης μου και πήγαινε στην κοιλάδα του Ιωσαφάτ. Εκεί θα τον εγκαταστήσεις σαν πρώτο σημάδι της παρουσίας μου. Γιατί πλησιάζει η ώρα που θα λάβει καθένας κατά τα έργα του. Κάνε γρήγορα, έφτασε η στιγμή. Θα δικάσω αυτούς που προσκύνησαν τα είδωλα κι αρνήθηκαν Εμένα τον δημιουργό τους. Αυτούς που λάτρεψαν τις πέτρες και τα ξύλα που τους έδωσα για τις ανάγκες τους. Όλοι τους θα συντριβούν ως σκευή κεραμέως. Καθώς και οι εχθροί μου οι αιρετικοί που τόλμησαν να με χωρίσουν από τον Πατέρα μου. Που τόλμησαν να υποβιβάσουν σε κτίσμα το Παράκλητον Πνεύμα. Αλλοίμονό τους, ποια κόλαση τους περιμένει!

Τώρα θα εμφανισθώ και στους Ιουδαίους που με σταύρωσαν και δεν πίστεψαν στην θεότητά μου. Μου δόθηκε κάθε εξουσία, τιμή και δύναμη. Είμαι δικαιοκριτής. Τότε που ήμουνά πάνω στον Σταυρό έλεγαν: Ουά! Ο καταλύων τον ναόν... σώσον σεαυτόν. Τώρα, εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω. Εγώ θα κρίνω, θα ελέγξω και θα τιμωρήσω σκληρά το πονηρό και διεστραμμένο γένος, γιατί δεν μετάνιωσε. Τους έδωσα ευκαιρίες να μετανοήσουν, αλλά τις περιφρόνησαν. Θα λάβω λοιπόν τώρα την εκδίκηση.

Το ίδιο θα κάνω και στους Σοδομίτες, που βρώμισαν τη γη και τον αέρα με την δυσωδία τους. Τους έκαμα τότε. Και πάλι θα τους ξανακάψω, γιατί μίσησαν την ηδονή του Αγίου Πνεύματος και αγάπησαν την ηδονή του διαβόλου.

Θα τιμωρήσω και τους μοναχούς, τους άφρονες και σκοτισμένους, που μοιάζουν σαν θηλυμανή άλογα. Δεν αρκέστηκαν στη νόμιμη συζυγία τους, αλλά στράφηκαν ανόητα στην μοιχεία και ο σατανάς τους έριξε δεμένους στην άβυσσο του πυρός. Δεν άκουσαν ότι φοβερό το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος; Δεν φοβούνται το εγώ το εμβρίμημά μου αποτελέσω εις αυτούς; Τους κάλεσα να μετανοιώσουν κι όμως δεν μετάνιωσαν.

Θα καταδικάσω και τους κλέφτες που έκαναν ένα σωρό κακά, ακόμη και φόνους! Και όλους όσοι έπραξαν πλήθος αμαρτιών. Εγώ τους χάρισα ευκαιρίες για να αλλάξουν αλλά δεν έδωσαν καμιά σημασία. Που είναι τα καλά τους έργα; Τους έδειξα τον άσωτο σαν τύπο και υπογραμμό – και πολλούς άλλους – για να μην αποθαρρύνονται στις αμαρτίες τους. Αλλ' αυτοί καταφρόνησαν τις εντολές μου και με αρνήθηκαν. Αποστράφηκαν Εμένα και υποδουλώθηκαν στην αμαρτία. Ας πορευθούν λοιπόν στη φλόγα που οι ίδιοι άναψαν.

Αλλά κι όσους πέθαναν μνησικάκοι, θα τους παραδώσω σε φοβερό κλίδωνα. Γιατί δεν πόθησαν την ειρήνη μου, αλλά στάθηκαν στη ζωή τους θυμώδεις, πικρόχολοι και οργίλοι.

Τους πλεονέκτες, τους τοκογλύφους και τους φιλάργυρους θα τους εξολοθρεύσω και θα ξεχύσω πάνω τους όλη μου την οργή, γιατί στήριξαν την ελπίδα τους στο χρυσάφι κι Εμένα με αγνόησαν σαν να μη φρόντιζα γι' αυτούς.

Κι εκείνους τους ψευτοχριστιανούς, που ισχυρίζονταν ότι δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών ή ότι γίνεται μετεμψύχωση, θα τους λειώσω στη γεέννα σαν το κερί. Τότε θα πεισθούν για την ανάσταση των νεκρών.

Οι δηλητηριαστές, οι μάγοι κι όλοι οι όμοιοί τους θα βασανιστούν ανελέητα.

Αλλοίμονο και σ' αυτούς που μεθάνε, γλεντοκοπάνε με κιθάρες και τύμπανα, που τραγουδάνε, χορεύουν, αισχρολογούν και φαντάζονται πονηρά. Τους κάλεσα και δεν με άκουσαν, αλλά με καταγελοούσαν. Τώρα το σκουλήκι θα τους κατατρώει την καρδιά. Σ' όλους χάρισα έλεος και μετάνοια, μα κανένας δεν έδινε τότε προσοχή.

Θα βυθίσω στο σκοτάδι κι όσους περιφρόνησαν τις Αγίες Γραφές, που τις έγραψε το Πνεύμα μου δια μέσου των αγίων.

Θα κρίνω ακόμη κι αυτούς που ασχολούνται με προλήψεις και δεισιδαιμονίες και στηρίζουν τις ελπίδες τους σε μαχαίρια, αξίνες, δρεπάνια κι άλλα παρόμοια. Τότε θα μάθουν ότι έπρεπε να ελπίζουν στον Θεό κι όχι στα δημιουργήματά Του. Θα ταράζονται και θ' αντιλέγουν τότε, μα δεν θα έχουν πια καμιά δύναμη, γιατί εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω.

Θα τιμωρήσω και τους βασιλείς και τους άρχοντες που με πίκραιναν αδιάκοπα με τις αδικίες τους. Έκριναν άδικα και περήφανα περιφρονώντας τους ανθρώπους. Και αυτοί μεν πληρώνονταν. Η δική μου όμως εξουσία δεν δέχεται δωροδοκίες. Για την αδικία τους θα τους αφανίσω. Τότε θα καταλάβουν ότι εγώ είμαι ο φοβερός που αφαιρώ τις εξουσίες των αρχόντων. Θα καταλάβουν ότι είμαι φοβερότερος απ' όλους τους βασιλείς της γης. Ουαί σ' αυτούς! Τι κόλαση τους περιμένει! Γιατί έτριξαν τα δόντια τους κι έχυσαν αθώο αίμα, το αίμα των παιδιών τους και των θυγατέρων τους.

Αλλά σε ποιαν οργή θα παραδώσω τους μισθωτούς, που δεν ήταν γνήσιοι ποιμένες; Που ρήμαξαν τον αμπελώνα μου και σκόρπισαν τα πρόβατά μου; Που ποίμαιναν χρυσάφι κι ασήμι – όχι ψυχές – και ζήτησαν την ιεροσύνη από συμφέρον; Πόση θα είναι η τιμωρία τους; Πόσος ο οδυρμός; Θα ξεχύσω πάνω τους όλο το θυμό και την οργή μου και θα τους συντρίψω. Πρόβατα και βόδια φθαρτά φρόντισαν ν' αποκτήσουν, μα τα δικά μου λογικά πρόβατα δεν τα νοιάστηκαν. Θα τιμωρήσω με ράβδο τις ανομίες τους και με μαστίγιο τις αδικίες τους.

Αλλά και τους ιερείς που γελούν η φιλονικούν μέσα στις αγίες εκκλησίες μου, τι θα τους κάνω; Θα τους συμμορφώσω στο πυρ και στον τάρταρο.

Ήρθα κι έρχομαι. Όποιος έχει τη δύναμη ας με αντιμετωπίσει. Αλλά ουαί κι αλλοίμονο σ' αυτόν που όντας αμαρτωλός θα πέσει στα χέρια μου! Γιατί καθένας θα εμφανισθεί ενώπιόν μου γυμνός και τετραηλισμένος. Που θα τολμήσει να φανερωθεί τότε η αναίδεια των αμαρτωλών; Πως θ' αντικρίσουν το πρόσωπό μου; Που θα βάλουν τη ντροπή τους; Θα καταισχνυνθούν μπροστά στις άχραντες Δυνάμεις μου.

Θα κατακρίνω όμως κι όσους μοναχούς αμέλησαν τα καθήκοντά τους και πρόδωσαν τις υποσχέσεις που έδωσαν ενώπιον Θεού, αγγέλων και ανθρώπων. Αλλά υποσχέθηκαν κι άλλα έπραξαν. Απ' το ύψος των νεφελών θα τους γκρεμίσω στην άβυσσο. Δεν τους έφτανε η δική τους απώλεια, αλλά προξένησαν ολέθριο σκάνδαλο και σ' άλλους. Ήταν καλύτερα γι' αυτούς να μην απαρνηθούν τον κόσμο παρά που τον απαρνήθηκαν κι έζησαν αισχρά, ανακατεμένοι με την ασωτία. Εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω σ' όσους δεν θέλησαν να μετανοιώσουν. Εγώ θα τους κρίνω σαν δίκαιος Κριτής!...»

Τα λόγια αυτά που βροντοφώνησε ο Κύριος στον αρχιστράτηγο Μιχαήλ, γέμισαν δέος τις αναρίθμητες Δυνάμεις των αγγέλων.

Έπειτα πρόσταξε να του φέρουν τους Επτά Αιώνες της συστάσεως του κόσμου. Ο Μιχαήλ ανέλαβε την εκτέλεση κι αυτής της προσταγής. Γι' αυτό πήγε αμέσως στο οίκο της διαθήκης και τους έφερε. Ήταν σαν μεγάλα βιβλία και τα τοποθέτησε μπροστά στον Κριτή. Έπειτα στάθηκε παράμερα παρατηρώντας με ευλάβεια πως ξεφυλλίζει ο Κύριος την ιστορία των αιώνων.

Πήρε Εκείνος τον πρώτο Αιώνα, τον άνοιξε και διάβασε:

«Ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ένας Θεός σε τρία πρόσωπα. Από τον Πατέρα γεννήθηκε ο Υιός και δημιουργός των αιώνων. Διότι με τον Λόγο του Πατρός, τον Υιό, έγιναν οι Αιώνες, δημιουργήθηκαν οι ασώματες Δυνάμεις και στερεώθηκαν οι ουρανοί, η γη, τα καταχθόνια, η θάλασσα, οι ποταμοί και πάντα τα εν αυτοίς.»

Έπειτα διάβασε λίγο παρακάτω:

«Εικόνα του άορατου Θεού είναι ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, με τη γυναίκα του, την Εύα. Στον Αδάμ δόθηκε μια εντολή από τον παντοκράτορα Θεό και δημιουργό όλων των ορατών και

αοράτων. Είναι ένας νόμος που πρέπει να τηρηθεί με κάθε ασφάλεια και ακρίβεια, ώστε να θυμάται τον δημιουργό του, και να μην ξεχνάει ότι υπάρχει Θεός από πάνω του».

Πάλι προχώρησε λίγο:

«Παράβαση στην οποία υπέπεσε η εικόνα του Θεού από απάτη η μάλλον από απροσεξία και αμέλεια. Αμάρτησε ο άνθρωπος και διώχθηκε απ' τον παράδεισο με δίκαιη κρίση και απόφαση του Θεού. Δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε τόσα αγαθά ο αχρείος παραβάτης!».

Πιο κάτω διάβασε:

«Ο Κάιν ρίχθηκε στον Άβελ και τον σκότωσε, κατά την βουλή του διαβόλου. Οφείλει να καεί στη φωτιά της γεέννας, γιατί έμεινε αμετανόητος. Ενώ ο Άβελ θα ζήσει αιώνια».

Κατά τον ίδιο τρόπο ξεφύλλισε τα έξι βιβλία των Αιώνων. Πήρε τέλος το έβδομο και διάβασε:

«Η αρχή του εβδόμου Αιώνα σημαίνει το τέλος των αιώνων. Αρχίζει να γενικεύεται η κακία, η πονηρία κι η ασπλαχνία. Οι άνθρωποι του έβδομου Αιώνα είναι πονηροί, φθονεροί, ψεύτες, με υποκριτική αγάπη, φίλαρχοι, υποδουλωμένοι στις σοδομίτικες αμαρτίες».

Προχώρησε λίγο, κάτι διάβασε κι έστρεψε αμέσως θλιμμένο το βλέμμα του ψηλά, στήριξε το ένα χέρι στο γόνατο, με το άλλο σκέπασε το πρόσωπο και τα μάτια κι έμεινε συλλογισμένος σ' αυτή τη στάση ώρα πολλή. Σε λίγο ψιθύρισε:

«Αλήθεια τούτος ο έβδομος Αιώνας ξεπέρασε στην αδικία και την πονηρία όλους τους προηγούμενους».

Διάβασε παρακάτω:

«Οι Έλληνες και τα είδωλά τους γκρεμίστηκαν με το ξύλο, την λόγχη και τα καρφιά που έμπηξαν οι σταυρωτές στο ζωηφόρο Σώμα μου».

Σώπασε μερικές στιγμές και πάλι έσκυψε στο βιβλίο.

«Δώδεκα άρχοντες του Μεγάλου Βασιλέως, λευκοί σαν το φως, συντάραξαν τη θάλασσα, στόμωσαν θηρία, έπνιξαν τους νοητούς δράκοντες, φώτισαν τυφλούς, χόρτασαν πεινασμένους και φτώχεψαν πλουσίους. Ψάρευαν πολλές νεκρωμένες ψυχές ξαναδίνοντάς τους ζωή. Μεγάλος ο μισθός τους!...».

κι έπειτα από λίγο:

«Εγώ ο Αγαπητός διάλεξα και μάρτυρες αθλοφόρους για χάρη μου. Η φιλία τους έφτασε ως τον ουρανό και η αγάπη τους ως τον θρόνο μου! Ο πόθος τους ως την καρδιά μου και η λατρεία τους με φλογίζει δυνατά. Η δόξα και το κράτος μου είναι μαζί τους!...».

Αφού γύρισε αρκετά φύλλα, ψιθύρισε μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησεως:

«Ω πανέμορφη και πολύτιμη Νύμφη! Πόσοι αισχροί πάσχισαν να σε μολύνουν! Μα δεν πρόδωσες Εμένα το Νυμφίο σου!... Αμέτρητες αιρέσεις σε απείλησαν, αλλά η πέτρα που πάνω της είσαι θεμελιωμένη δεν σαλεύθηκε, γιατί πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής».

Πιο κάτω ήταν γραμμένες όλες οι αμαρτίες των ανθρώπων, όσες βρήκε ο θάνατος να μην έχουν ξεπλυθεί στη μετάνοια.

Κι ήταν τόσες πολλές, σαν την άμμο της θάλασσας!... Τις διάβασε ο Κύριος δυσαρεστημένος και κουνούσε το κεφάλι του αναστενάζοντας.

Το αμέτρητο πλήθος των αγγέλων στεκόταν περίτρομο από το φόβο της δίκαιης οργής του Κριτού.

Όταν ο Κύριος έφτασε στη μέση του Αιώνα αυτού, παρατήρησε:

«Τούτο το έσχατο βιβλίο είναι γεμάτο από τη δυσωδία των αμαρτιών, από τ' ανθρώπινα έργα, που είναι όλα ψεύτικα και βρωμερά: Φθόνοι, φόνοι, ψεύδη, έχθρες, μνησικακίες. Φθάνει πια! Θα το σταματήσω στη μέση. Να πάψει η κυριαρχία της αμαρτίας».

Και λέγοντας αυτά τα οργισμένα λόγια ο Κύριος έδωσε στον αρχιστράτηγο Μιχαήλ το σύνθημα για την Κρίση. Αυτοστιγμεί εκείνος με το τάγμα του πήραν τον υπέρλαμπρο και απερίγραπτο θρόνο κι έφυγαν. Ήταν το τάγμα τόσο πολυπληθές, ώστε η γη δεν το χωρούσε. Φεύγοντας βροντοφωνούσαν:

«Άγιος, άγιος, άγιος, φοβερός και μέγας, υψηλός, θαυμαστός και δεδοξασμένος ο Κύριος στους αιώνες των αιώνων.»

Έπειτα αποχώρησε ο Γαβριήλ με το τάγμα του ψάλλοντας:

«Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού»!

Και απ' αυτούς τους φοβερούς όρκους συγκλονίζονταν ο ουρανός και η γη. Ακολούθησε ο τρίτος μέγας αρχιστράτηγος, ο Ραφαήλ, με το τάγμα του αναπέμποντας τον ύμνο:

«Εις άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός, εις δόξαν Θεού Πατρός. Αμήν.»

Τέλος ξεκίνησε και η τέταρτη παράταξη. Ο άρχοντάς της ήταν λευκός και λαμπερός σαν το χιόνι, με όψη γλυκειά. Φεύγοντας άρχισε κι αυτός να ψάλλει δυνατά:

«Θεός θεών Κύριος ελάλησε και εκάλεσε την γην από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών. Εκ Σιών η ευπρέπεια τη ωραιότητα του. Ο Θεός εμφανώς ήξει, ο Θεός ημών και ου παρασιωπήσεται. Πυρ ενώπιον αυτού προπορεύεται και κύκλω αυτού καταιγίς σφόδρα.»

Και συνέχεια τον υπόλοιπο ψαλμό. Ενώ οι αξιωματούχοι του αποκρίνονταν:

«Ανάστα ο Θεός κρίνων την γην ότι συ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοις έθνεσι.»

Ο αρχηγός αυτού του τάγματος ονομαζόταν Ουριήλ.

Σε λίγο έφεραν ενώπιον του Κυρίου τον δοξασμένο Σταυρό του, που έλαμπε σαν φοβερή αστραπή και σκόρπιζε άρρητη ευωδία. Τον συνόδευαν με εξαιρετικές τιμές δύο τάγματα Εξουσιών και Δυνάμεων. Το θέαμα ήταν συγκλονιστικά μεγαλόπρεπο. Οι πολυάριθμες δυνάμεις έψαλαν αρμονικά.

Άλλοι έλεγαν με μεγάλο δέος:

«Υψώσω σε ο Θεός μου ο Βασιλεύς μου και ευλογήσω ο όνομά σου εις τον αιώνα».

Άλλοι έλεγαν:

«Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών και προσκυνείτε τω υποποδίο των ποδών αυτού, ότι άγιος εστί. Αλληλούια, αλληλούια, αλληλούια!».

Έπειτα δόθηκε θεία διαταγή να έρθει πάλι ο κραταιός άρχοντας Μιχαήλ για να παρουσιαστεί δίπλα στον θρόνο του Κυρίου. Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ένας άγγελος που κρατούσε μία βροντερή σάλπιγγα. Την πήρε ο Κριτής στα χέρια του, σάλπισε τρεις φορές κι είπε τρεις λόγους. Μετά την παρέδωσε στον Μιχαήλ:

«Σε προστάζω να πάρεις το θείο σου τάγμα και να σκορπισθήτε σ' όλο τον κόσμο, για να μεταφέρετε πάνω σε νεφέλες τους αγίους, απ' την ανατολή και τη δύση, τον βορρά και τον νότο. Θα τους συγκεντρώσεις όλους για να υποδεχθούν την παρουσία μου, μόλις ηχήσει η σάλπιγγα».

Ύστερα απ' όλα αυτά έρριξε ένα βλέμμα στη γη ο δίκαιος Κριτής και είδε... Ομίχλη και σκοτεινά, θρήνος και ουαί και κοπετός πολύς. Φοβερή η τυραννία του σατανά! Μανίαζε και φρίατε ο δράκοντας, κατέστρεψε τα πάντα συντρίβοντάς τα σαν χορτάρι, γιατί έβλεπε τους αγγέλους του Θεού να του ετοιμάζουν το αιώνιο πυρ.

Μόλις τα είδε ολ' αυτά ο Κύριος, κάλεσε ένα πύρινο άγγελο με αυστηρή και φοβερή όψη, χωρίς λύπηση – ήταν αρχηγός των αγγέλων που επιβλέπουν το πυρ της κολάσεως – και του είπε:

«Πάρε μαζί σου τη ράβδο μου που δένει και συντρίβει. Πάρε κι αμέτρητους αγγέλους απ' το τάγμα σου, τους πιο φοβερούς, που τάχθηκαν τιμωροί των κολασμένων. Θα πάτε στη νοητή θάλασσα, για να βρείτε τα ίχνη του ζοφερού άρχοντα. Άρπαξέ τον με ισχύ και κραταιότητα και χτυπά τον αλύπητα με τη ράβδο μου ώσπου να παραδώσει το τάγμα των πονηρών πνευμάτων. Κι αφού τους δέσεις όλους γερά με την ισχύ της ράβδου, κατά τη διαταγή μου, θα του ρίξεις στις πιο άσπλαχνες και άγριες κολάσεις!...

Και τότε πια, όταν όλα ήταν έτοιμα, έγινε νεύμα στον αρχάγγελο που κρατούσε τη σάλπιγγα να σαλπίζει ηχηρά. Αμέσως απλώθηκε απότομα νεκρική σιγή, σαν να ηρέμησαν τα σύμπαντα.

Με το πρώτο σάλπισμα συναρμολογήθηκαν όλα τα σώματα των νεκρών.

Με το δεύτερο, Πνεύμα Κυρίου επανέφερε τις ψυχές μέσα στα νεκρά σώματα.

Δέος και φρίκη κατέλαβε τα σύμπαντα.

Τα ουράνια και τα επίγεια έτρεμαν.

Και τότε αντήχησε το τρίτο και φοβερότερο σάλπισμα, που συγκλόνησε όλο τον κόσμο. Οι νεκροί αναστήθηκαν από τα μνήματα εν ριπή οφθαλμού. Φοβερό θέαμα! Ξεπερνούσαν σε αριθμό και την άμμο της θάλασσας. Συγχρόνως σαν πυκνή βροχή κατέβαιναν απ' τα ουράνια προς τον θρόνο της ετοιμασίας τ' αγγελικά τάγματα βροντοφωνώντας:

«Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη φόβου και τρόμου».

Στεκόταν όλος ο λαός και το αναρίθμητο σύνταγμα των αγγέλων περιμένοντας. Έτρεμαν και φρικιούσαν μπροστά στη φοβερή θεία εξουσία που κατέβαινε στη γη. Ενώ όμως όλοι κοίταζαν ψηλά, ξαφνικά άρχισαν να γίνονται σεισμοί, βροντές και αστραπές στην κοιλάδα της Δίκης και στον αιθέρα, ώστε κατατρόμαξαν όλοι. Τότε αποσύρθηκε σαν βιβλίο το στερέωμα του ουρανού και φάνηκε ο Τίμιος Σταυρός να λάμπει σαν το ήλιο και να σκορπίζει θείες μαρμαρυγές. Τον κρατούσαν οι άγγελοι μπροστά από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό και Κριτή της οικουμένης, που ερχόταν.

Σε λίγο ακούγεται ένας ύμνος, ένα τραγούδι πρωτάκουστο: «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. Θεός Κύριος, κριτής εξουσιαστής, άρχων ειρήνης».

Μόλις τελείωσε η βροντερή τούτη δοξολογία, εμφανίζεται ο Κριτής επί των νεφελών, καθισμένος σε θρόνο πύρινο. Με την πολλή του καθάρια λαμπρότητα πυρπολούσε τον ουρανό και την γη.

Έξαφνα, μεσ' απ' το πλήθος των αναστημένων νεκρών άρχισαν μερικοί ν' αστράφτουν σαν ήλιοι! Αμέσως αρπάζοταν από τις νεφέλες στον αέρα για να συναντήσουν τον Κύριό τους. Οι περισσότεροι όμως απόμειναν κάτω. Κανείς δεν τους πήρε στον ουρανό!... θρηνούσαν πικρά που δεν αξιώθηκαν ν' αρπαχθούν κι αυτοί από τις νεφέλες κι ήταν φαρμάκι η λύπη και η οδύνη στις ψυχές τους. Έπεσαν όλοι γονατιστοί μπροστά στον Κριτή και πάλι σηκώθηκαν.

Είχε πια καθήσει στον θρόνο «θρόνος της ετοιμασίας» ο φοβερός Κριτής και μαζεύτηκαν γύρω του όλες οι δυνάμεις των ουρανών με φόβο και τρόμο. Όσοι είχαν αρπαχθεί απ' τα σύννεφα προς απάντησή του, τοποθετήθηκαν στα δεξιά του. Οι υπόλοιποι οδηγήθηκαν στ' αριστερά του Κριτού. Ήταν Ιουδαίοι, άρχοντες, αρχιερείς, ιερείς, βασιλείς και πολύ πλήθος μοναχών και λαϊκών. Στέκονταν καταντροπιασμένοι, ελεεινολογώντας τον εαυτό τους και θρηνώντας την απώλειά τους. Τα πρόσωπά τους ήταν εξαθλιωμένα και αναστέναζαν βαθιά συντριμμένοι.

Σ' όλους είχε απλωθεί νεκρικό πένθος. Και πουθενά δεν φαινόταν καμμία παρηγοριά.

Όσοι όμως στέκοταν στα δεξιά του Κριτού ήταν όλοι φαιδροί, φωτεινοί σαν ήλιοι, σεμνοί, δοξασμένοι, λευκοί σαν το φως, πυρπολημένοι, λες, από μία θεόφωτη αστραπή. Έμοιαζαν – αν δεν είναι τολμηρό να το πει κανείς – σαν τον Κύριο και Θεό τους.

Παρευθύς έρριξε το βλέμμα του και απ' τη μία και απ' την άλλη μεριά ο φοβερός Κριτής. Στα δεξιά κοίταξε ευχαριστημένος και χαμογέλασε. Όταν όμως γύρισε στ' αριστερά του, ταράχθηκε, οργίσθηκε πολύ και απέστρεψε αμέσως το πρόσωπό του.

Τότε με δυνατή και επίσημη φωνή λέει στους «εκ δεξιών» του:

«Δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου. Επέινασα γαρ, και edώκατέ μοι φαγείν, edίψησα, και εποτίσατέ με, ξένος ήμην, και συνηγάγετέ με, γυμνός και περιεβάλατέ με, ησθένησα, και επεσκεψασθέ με, εν φυλακή ήμην και ήλθετε προς με.»

Παραξενεύτηκαν εκείνοι και ρώτησαν!

«Κύριε πότε σε είδομεν πεινώντα και εθρέψαμεν, ή διψώντα και εποτίσαμεν; Πότε δε σε είδομεν ξένον και συνηγάγομεν, ή γυμνόν και περιεβάλομεν; Πότε δε σε είδομεν ασθενή ή εν φυλακή και ήλθομεν προς σε;

Αμήν λέγω υμίν, εφ' όσον εποήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποήσατε.»

Στρέφεται τότε προς τους «εξ ευωνύμων» και τους λέει με δριμύτητα:

«Πορεύεσθαι απ' εμού οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον το ητοιμασμένον τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού. Επέινασα γαρ, και ουκ edώκατέ μοι φαγείν, edίψησα και ουκ εποτίσατέ με, ξένος ήμην και ου συνηγάγετέ με, γυμνός και ου περιεβάλατέ με, ασθενής και εν φυλακή και ουκ επεσκεψασθέ με.»

«Κύριε», τον ρώτησαν κι αυτοί απορημένοι, «πότε σε είδομεν και εν φυλακή και ου δικονήσαμέν σοι;

«Αμήν λέγω υμίν», τους απάντησε ο Κύριος, «εφ' όσον ουκ εποήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποήσατε. Χαθείτε απ' τα μάτια μου, καταραμένοι της γης! Στον τάρταρο, στον βρυγμό των οδόντων! Εκεί θα 'ναι ο θρήνος και ο οδυρμός, ο ατελείωτος.

Μόλις έβγαλε αυτή την απόφαση ο Κριτής, αμέσως ξεχύθηκε απ' την ανατολή ένας τεράστιος πύρινος ποταμός, που κυλούσε ορμητικά προς την δύση. Ήταν πλατύς σαν μεγάλη θάλασσα. Οι αμαρτωλοί απ' τ' αριστερά βλέποντάς τον κατατρόμαξαν κι άρχισαν να τρέμουν φρικτά απ' την απελπισία τους. Μα ο αδέκαστος Κριτής πρόσταξε να περάσουν όλοι – δίκαιοι και άδικοι – μέσ' απ' τον φλεγόμενο ποταμό, για να τους δοκιμάσει το πυρ.

Άρχισαν πρώτα οι «εκ δεξιών», που πέρασαν όλοι και βγήκαν λαμπεροί σαν ατόφιο χρυσάφι. Τα έργα τους δεν κήκαν, αλλ' αποδείχθηκαν πιο φωτεινά και διαυγή με τη δοκιμασία. Γι' αυτό γέμισαν αγαλλίαση.

Έπειτα απ' αυτούς ήρθαν και οι «εξ ευωνύμων» να περάσουν μέσ' απ' τη φωτιά, για να δοκιμασθούν τα έργα τους. Αλλά, επειδή ήταν αμαρτωλοί, η φλόγα άρχισε να τους καίει και τους κράτησε μέσα στη μέση του ποταμού. Και τα μεν έργα τους κατακάηκαν σαν άχυρα, ενώ τα σώματά τους έμειναν σόα να φλέγονται επί χρόνια και αιώνες ατέλειωτους μαζί με τον διάβολο και τους δαίμονες. Κανένας δεν κατόρθωσε να βγει από κείνο το πύρινο ποτάμι! Όλους τους αιχμαλώτισε η φωτιά, γιατί ήταν άξιοι καταδίκης και τιμωρίας.

Αφού παραδόθηκαν στην κόλαση οι αμαρτωλοί, σηκώθηκε απ' το θρόνο του ο φοβερός Κριτής και ξεκίνησε για το θεϊκό ανάκτορο μ' όλους τους αγίους του. Τον περικύκλωναν, πάντα με πολύ φόβο και τρόμο, όλες οι ουράνιες δυνάμεις ψάλλοντας:

«Άρατε πύλας οι άρχοντες ημών και επάρθητε πύλαι αιώνιοι και εισελεύσεται ο Βασιλεύς της δόξης, ο Κύριος και Θεός των θεών μαζί μ' όλους τους αγίους του, που θ' απολαύσουν αιώνια κληρονομιά».

Άλλο τάγμα απαντούσε και έλεγε:

«Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου μ' όσους αξίωσε η χάρη του να ονομασθούν υιοί Θεού, Θεός Κύριος, μαζί με τους υιούς της Νέας Σιών, και επέφανεν ημίν». και οι αρχάγγελοι, που προπορεύονταν απ' τον Κύριο, τον δοξολογούσαν ψάλλοντας ένα ουράνιο μέλος αντιφωνικά:

«Δεύτε αγαλλιασώμεθα τω Κυρίω, αλαλάξωμεν τω Θεώ τω Σωτήρι ημών. Προφθάσωμεν το πρόσωπον αυτού εν εξομολογήσει και εν ψαλμοίς αλαλάξωμεν αυτώ».

Ενώ άλλο τάγμα αντιφωνούσε μελωδικά:

«Ότι Θεός μέγας Κύριος και Βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γην. Ότι εν τη χειρί αυτού τα πέρατα της γης και τα ύψη των ορέων αυτού εισίν!»

Αυτά και άλλα πολλά παναρμόνια μέλη έψαλλαν οι άγιοι άγγελοι, ώστε να ευφραίνονται απερίγραπτα όσοι τ' άκουγαν. Έτσι ψάλλοντας μπήκαν οι άγιοι με τον Κύριο Ιησού Χριστό στον επουράνιο θάλαμο του θεϊκού παλατίου με καρδιές που σκιρτούσαν από χαρά. Και αμέσως κλείσθηκαν οι πύλες του νυμφώνα.

Τότε κάλεσε ο ουράνιος Βασιλεύς τους κορυφαίους αγγέλους. Πρώτοι παρουσιάσθηκαν ο Μιχαήλ, ο Γαβριήλ, ο Ραφαήλ, ο Ουριήλ και οι άρχοντες των ταγμάτων.

Ακολούθησαν οι δώδεκα φωστήρες του κόσμου, οι απόστολοι. Τους έδωσε ο Κύριος δόξα αστραφτερή και δώδεκα πυρίμορφους θρόνους για να καθίσουν κοντά στον διδάσκαλό τους Χριστό με μεγαλειώδεις τιμές. Η όψη τους ακτινοβολούσε ένα απερίγραπτο αιώνιο φως και τα ενδύματά τους ήταν λαμπερά και διάφανα σαν το κεχριμπάρι. Ακόμη κι οι άρχοντες των αγγέλων τους θαύμαζαν. Τέλος τους έδωσε και δώδεκα υπέροχα κριστάλλινα στεφάνια διακοσμημένα με πολύτιμους λίθους, που έλαμπαν εκτυφλωτικά, καθώς τα κρατούσαν πάνω από τα κεφάλια τους ένδοξοι άγγελοι.

Έπειτα οδηγήθηκαν ενώπιον του Κυρίου οι εβδομήκοντα απόστολοι. Έλαβαν κι αυτοί όμοιες τιμές και δόξες, μόνο που τα στεφάνια των δώδεκα ήταν πιο θαυμαστά.

Και τώρα ήρθε η σειρά των μαρτύρων. Αυτοί πήραν τη θέση και τη δόξα της μεγάλης αγγελικής στρατιάς, που γκρεμίσθηκε απ' τον ουρανό μαζί με τον Εωσφόρο. Έγιναν δηλαδή οι μάρτυρες άγγελοι και άρχοντες των ουρανίων ταγμάτων. Τους έφεραν αμέσως πλήθος στεφάνια και τα τοποθέτησαν στα αγιασμένα κεφάλια τους. Όσο λάμπει ο ήλιος, τόσο έλαμπαν κι αυτά. Έτσι οι άγιοι μάρτυρες θεώμενοι ευφραίνονταν και αγάλλονταν ανέκφραστα.

Μετά μπήκε ο θείος χορός των ιεραρχών, ιερέων, διακόνων και λοιπών κληρικών. Στεφανώθηκαν κι αυτοί μ' αιώνια κι αμαράντινα στεφάνια, ανάλογα με τον ζήλο, την υπομονή και

την ποιμαντική τους δράση. Στεφάνι από στεφάνι ήταν διαφορετικό κατά τη δόξα, όπως αστέρι από αστέρι. Έτσι πολλοί ιερείς και διάκονοι ήταν ενδοξότεροι και λαμπρότεροι από πολλούς αρχιερείς.

Τους έδωσαν ακόμη και από ένα ναό, για να προσφέρουν στο νοερό θυσιαστήριο αγία θυσία και τέλεια, ευάρεστη στο Θεό.

Έπειτα μπήκε ο όσιος χορός των μοναχών. Η όψη τους ξέχυνε μυστικήν ευωδία και σαν ήλιοι σκόρπιζαν θείες μαρμαρυγές. Ο Κύριος τους στόλισε με έξι φτερούγες και έγιναν με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος σαν τα φρικτά Χερουβίμ και Σεραφίμ. Αρχισαν τότε να βροντοφωνούν.

«Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού. Ήταν η δόξα τους μεγάλη, αφάνταστη και το στεφάνι τους ποικιλοστόλιστο και λαμπερό. Ανάλογα με του αγώνες και τους ιδρώτες τους απολάμβαναν και τις τιμές.

Ακολούθησε ο χορός των προφητών. Τους δώρησε ο Βασιλεύς το άσμα των ασμάτων, το ψαλτήρι του Δαβίδ, τύμπανα και χορούς, άυλο φως αστραφτερό, άφραστη αγαλλίαση και τη δοξολογία του Αγίου Πνεύματος.

Τότε τους ζήτησε ο Δεσπότης του θεϊκού νυμφώνα να ψάλλουν κάτι. Και έψαλλαν ένα τόσο μελωδικό ύμνο, ώστε σκίρτησαν όλοι από ευφροσύνη.

Αφού έλαβαν αυτά τα δώρα οι άγιοι απ' τα άχραντα χέρια του Σωτήρος, περίμεναν ακόμη εκείνα, α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη.

Τότε μπήκε όλος ο χορός των ανθρώπων, που σώθηκαν μέσα στον κόσμο: Φτωχοί και άρχοντες, βασιλείς και ιδιώτες, δούλοι και ελεύθεροι. Στάθηκαν όλοι ενώπιον του Κυρίου κι εκείνος ξεχώρισε απ' ανάμεσά τους τους ελεήμονες και τους αγνούς και τους έδωσε την τρυφή του παραδείσου της Εδέμ, παλάτια ουράνια και φωτεινά, στεφάνια πολυτελή, αγιασμό και αγαλλίαση, θρόνους και σκήπτρα και αγγέλους να τους υπηρετούν.

Μετά ήρθαν όσοι έγιναν δια την αγάπη του Χριστού «πτωχοί τω πνεύματι». Τώρα υψώθηκαν πάρα πολύ. Τους δόθηκε απ' το χέρι του Κυρίου στεφάνι περίλαμπρο και κληρονόμησαν τη βασιλεία των ουρανών.

Έπειτα «οι πενθούντες» τις αμαρτίες τους, που έλαβαν τη μεγάλη παρηγοριά της Αγίας Τριάδος.

Έπειτα «οι πραείς» και άκακοι, που κληρονόμησαν την ουράνια γη, όπου αποστάζει γλυκασμό και ευωδία το Πνεύμα του Θεού. Και αυτοί δοκίμασαν ανέκφραστη τέρψη και ηδονή βλέποντας να τους χαρίζεται η μακάρια γη. Τα στεφάνια τους ροδόμορφα σκόρπιζαν μαρμαρυγές.

Ακολούθησαν «οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην». Τους δόθηκε ο μισθός της δικαιοσύνης, για να χορτάσουν. Και η αγαθή τους πρόθεση ευφράνθηκε βλέποντας τον Βασιλέα Χριστό να υψώνεται και να υπερδοξάζεται απ' τους αγίους αγγέλους.

Έπειτα «οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης». Τους χαρίσθηκε θεία δοξολογία και πολυθαύμαστη ζωή.

Στήθηκε μάλιστα για χάρη τους και άφραστος θρόνος για να καθίσουν στη βασιλεία των ουρανών. Τα στεφάνια τους ήταν από θείο κι άυλο χρυσάφι που τόσο έλαμπε, ώστε απ' την δόξα τους να χαίρονται οι χοροί των αγγέλων.

Μετά μπήκε ο χορός «των ονειδισθέντων» για τον Χριστό, τον μεγάλο Θεό και σωτήρα των ψυχών μας.

Τους ανέβασαν σε θρόνους χρυσοποίκιλτους και απολάμβαναν τον έπαινο του Θεού.

Μετά απ' αυτούς μπήκε πολύ πλήθος ειδωλολατρών, που δεν γνώρισαν τον νόμο του Χριστού, αλλά εκ φύσεως τον τήρησαν υπακούοντας στη συνείδησή τους. Πολλοί σαν ήλιοι απ' την αγνότητα και την καθαρότητά τους. Και ο Κύριος τους χάρισε τον παράδεισο και φαιδρά στεφάνια πλεγμένα με ρόδα και κρίνα. Επειδή όμως είχαν στερηθεί το άγιο βάπτισμα, ήταν τυφλοί. Δεν έβλεπαν καθόλου τη δόξα του Θεού. Γιατί το άγιο βάπτισμα είναι φως και μάτι της ψυχής. Γι' αυτό όποιος δεν το λάβει κι αν άπειρα καλά εργασθεί, κληρονομεί βέβαια την παραδείσιαν άνεση και κάτι δοκιμάζει από την ευωδία και τη γλυκύτητα της αλλά δεν βλέπει τίποτε.

Έπειτα και από αυτούς βλέπει ο δίκαιος Νήφων ένα τάγμα αγίων που ήταν τα παιδιά των χριστιανών. Όλοι τους έμοιαζαν να είναι περίπου τριάντα ετών. Τους κοίταξε με βλέμμα ιλαρό ο Νυμφίος και είπε:

«Ο μεν χιτώνας του βαπτίσματός σαν άσπιλος, έργα όμως πουθενά! Τι να σας κάνω λοιπόν εσάς;»

Τότε με θάρρος του απάντησαν κι αυτοί:

«Κύριε, μας στέρησες τα επίγεια αγαθά σου, τουλάχιστον με μας στερήσεις τα επουράνια».

Χαμογέλασε ο Νυμφίος και τους χάρισε τα ουράνια αγαθά. Πήραν και τα στεφάνια της αγνότητας, της ακακίας και όλες οι άυλες στρατιές τους θαύμαζαν.

Ήταν θαύμα ν' ακούει κανείς τους αγίους αγγέλους που, κατευχαριστημένοι καθώς έβλεπαν τα τάγματα όλων των αγίων, τραγουδούσαν άσματα γλυκά.

Ύστερα απ' όλα αυτά βλέπει ο Νήφων να έρχεται μπροστά στον Νυμφίο μια θεόφωτη Νύμφη. Γύρω της σκόρπιζε ουράνιες ευωδίες και θεϊκά μύρα. Στο πανέμορφο κεφάλι της φορούσε ασύγκριτο βασιλικό στέμμα, που ακτινοβολούσε. Οι άγγελοι την ατένιζαν κατάπληκτοι κι οι άγιοι θαμπωμένοι. Η χάρη του Αγίου Πνεύματος συγκρατούσε πάνω στην άχραντη κορυφή το ουράνιο εκείνο διάδημα.

Μπαίνοντας στον θείο νυμφώνα την ακολουθούσε αναρίθμητο πλήθος παρθένων που υμνούσαν με δοξολογίες και άσματα τα μεγαλεία του Θεού.

Όταν έφτασε κοντά στον Νυμφίο η μεγάλη βασίλισσα, προσκύνησε τρεις φορές μαζί με όλες τις αγίες παρθένες. Τότε ο «ωραίος κάλλει» την είδε και ευφράνθηκε. Έσκυψε το κεφάλι του και την τίμησε σαν άχραντη Μητέρα του. Εκείνη πλησίασε με πολλήν ευλάβεια και χάρη και ασπάσθηκε τα αθάνατα και ακοίμητα μάτια του, καθώς και σπλαχνικά του χέρια.

Μετά το θείο φίλημα ο Κύριος χάρισε στις παρθένες αστραφτερά φορέματα και πάμφωτα φορέματα και πάμφωτα στεφάνια. Κι έπειτα ήρθαν όλες οι νοερές δυνάμεις υμνώντας, μακαρίζοντας και δοξάζοντάς την.

Τότε σηκώθηκε απ' τον θρόνο του ο Νυμφίος και έχοντας στα δεξιά τη Μητέρα του και στ' αριστερά τον μέγιστο και πολυθαύμαστο προφήτη και Πρόδρομό του, βγήκε απ' τον νυμφώνα και πήγε στον θεϊκό θάλαμο, όπου βρίσκονται τα αγαθά «α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη» ετοιμασμένα για όσους αγάπησαν τον Θεό. Ακολουθούσαν και όλοι οι άγιοι. Μόλις είδαν τ' αγαθά, πλημμύρισαν από άφατη αγαλλίαση και άρχισαν να κυκλοφορούν πανηγυρίζοντας μέσα στον έκπαγλο θάλαμο.

Αλλ' αυτά δεν μπόρεσε ο δούλος του Θεού Νήφων να μου περιγράψει, αν και πολλές φορές τον πίεσα, δεν μου είπε το παραμικρό.

«Δεν μπορώ παιδί μου», έλεγε αναστενάζοντας, «ν' απεικονίσω με την γλώσσα μου ή να παρομοιάσω με οποιοδήποτε επίγειο πράγμα τα εκεί. Ήταν πέρα από κάθε σκέψη και φαντασία, πέρα απ' όλα τα βλεπόμενα και μη βλεπόμενα.

Όταν λοιπόν μοίρασε ο Κύριος στους αγίους του όλα τα άφραστα και ανήκουστα αγαθά, πρόσταξε τα Χερουβίμ να κυκλώσουν τον αιώνιο θάλαμο. Πρόσταξε έπειτα τα Σεραφίμ να κυκλώσουν τα Χερουβίμ, οι Θρόνοι τα Σεραφίμ, οι Κυριότητες τους Θρόνους, οι Αρχές τις Κυριότητες, οι Εξουσίες τις Αρχές και τέλος οι Δυνάμεις των ουραμών τις Εξουσίες. Όπως το τείχος κυκλώνει μία πόλη έτσι τα ουράνια τάγματα κυκλώνουν το ένα το άλλο.

Δεξιά απ' τον θάλαμο των αιώνων στάθηκε με κάθε μεγαλοπρέπεια ο Μιχαήλ με το τάγμα του. Αριστερά ο Γαβριήλ με το δικό του. Ο Ουριήλ εγκαταστάθηκε στα δυτικά και ο Ραφαήλ στα ανατολικά.

Ήταν οι τέσσερις αυτές παρατάξεις πολύ μεγάλες. Και μαζί με τα τάγματα των αγράντων δυνάμεων έζωναν τον θάλαμο του Θεού με πολλή λαμπρότητα.

Ολ' αυτά έγιναν με το πρόσταγμα του Κυρίου Ιησού Χριστού, του μεγάλου Θεού και Σωτήρος όλων των αγίων.

Στο τέλος όλων των μυστηρίων που είδε ο άγιος Νήφων, είδε και την πιο φοβερή αποκάλυψη: «Ο ίδιος ο Πατέρας του μονογενούς Υιού, ο Γεννήτωρ, το φως το απρόσιτο και ακατάληπτο, ανέτειλε ξαφνικά λάμποντας «συν τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι» πάνω από κείνο τον απέραντο θάλαμο, πάνω από τις άχραντες δυνάμεις, πάνω απ' όλους τους κύκλους και τις παρατάξεις τους. Φώτιζε του καθαρότατο θάλαμο, όπως φωτίζει ο ήλιος τον κόσμο. Έτσι έλαμπε ο Πατέρας των οικτιρμών. Και όπως το σφουγγάρι ρουφάει και συγκρατεί το κρασί, έτσι κι' οι άγιοι πλημμύριζαν απ' το άρρητο τρισήλιο φως της θεότητας και βασίλευαν αδιάκοπα μαζί της στους αιώνες.

Από τότε πια δεν υπήρχε γι' αυτούς ούτε νύχτα ούτε μέρα. Μόνο υπήρχε ο Θεός Πατέρας, Υιός και Πνεύμα – φως και τρυφή, ζωή και φέγγος, τέρψη και ηδονή.

Έπειτα έγινε βαθεία σιγή. Σε λίγο το πρώτο τάγμα, το θείο και φοβερό που κύκλωνε τον θάλαμο, δόθηκε σαν συνεχής και ατέλειωτη κληρονομιά. Ευφρόσυνο άσμα κι ανέκφραστη δοξολογία, ασύγκριτα και υπέρκαλλη ήταν η ηδονή τους. Οι καρδιές των αγίων σκιρτούσαν απ' τη χαρά και την απόλαυση.

Απ' το πρώτο τάγμα μεταδόθηκε ο υπέροχος δοξολογικός ύμνος στο δεύτερο τάγμα των Σεραφίμ. Άρχισαν τότε εκείνο να ψάλλει ύμνο περίτεχνο και ακατάληπτο. Σαν εφτάγλυκο μέλι ηχούσε η δοξολογία του στ' αυτιά των αγίων που ευφραίνονταν απέραντα μ' όλες τους τις αισθήσεις: «Τα μάτια τους έβλεπαν το απρόσιτο φως. Η όσφρησή τους οσφραίνονταν την ευωδία της θεότητας. Τ' αυτιά τους άκουγαν τον θείον ύμνο των αχράντων δυνάμεων. Το στόμα τους γευόταν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου Ιησού Χριστού, καινούριο στη βασιλεία των ουρανών. Τα χέρια τους ψηλαφούσαν τα αιώνια αγαθά και τα πόδια τους χόρευαν στον θάλαμο. Έτσι λοιπόν μ' όλες τους τις αισθήσεις χόρταιναν την άφατη αγαλλίαση.

Σε λίγο μεταδόθηκε ο θείος εκείνος ύμνος απ' το δεύτερο τάγμα στο τρίτο και απ' το δεύτερο τάγμα στο τρίτο και απ' το τρίτο και απ' το τέταρτο, ως το τελευταίο προκαλώντας με το γλυκύτερο απ' το μέλι μέλος του, τέρψη και ηδονή στις καρδιές των αγίων. Και ήταν υπέροχο ότι δεν ψαλλόνταν ένας ύμνος συνεχώς από τα τάγματα αλλά υπήρχε απερίγραπτη ποικιλία και πρωτοτυπία στην ωδή που έψαλλαν.

Όταν οι εφτά κύκλοι των ταγμάτων ολοκλήρωσαν την καθαρή τους δοξολογία, τότε άρχισαν και τα τάγματα των αρχαγγέλων τον τρισάγιο ύμνο: Έψαλλε ο Μιχαήλ και αντιφωνούσε ο Γαβριήλ. Και πάλι υμνούσε ο Ραφαήλ και συμπλήρωνε ο Ουριήλ. Άκουγε κανείς πρωτάκουστες αρμονίες. Οι τέσσερις πύρινοι στύλοι, οι αρχάγγελοι, ξεχώριζαν και ήταν ο ύμνος τους φοβερός και βροντερός.

Παρακινούμενοι απ' την άπειρη εκείνη τρυφή άρχισαν τότε και οι άγιοι Πάντες μεσ' απ' τον ουράνιο θάλαμο να ψάλουν τα μεγαλεία του Θεού.

Έτσι μέσα αντηχούσε ύμνος, ύμνος κι έξω, ύμνος και παντού. Άσματα πανίερα. Που φλόγιζαν τις αγίες καρδιές με μακάρια ηδονή στους ατελεύτητους αιώνες.

Όταν τα είχε δει πια όλα αυτά ο τρισμακάριος Νήφων και ενώ βρισκόταν σε μεγάλη έκσταση και θεωρία, άκουσε τη φωνή του Θεού να του λέει:

«Νήφων, Νήφων, ωραία ήταν ο προφητική σου οπτασία. Όλ' αυτά λοιπόν που είδες και άκουσες γράψε τα με κάθε λεπτομέρεια, γιατί έτσι και θα γίνουν. Τα φανέρωσα σε σένα, γιατί είσαι πιστός φίλος, αγαπητό μου παιδί και κληρονόμος της βασιλείας μου. Βεβαιώσου λοιπόν, τώρα που σε αξίωσα να γίνεις αυτόπτης των φρικτών μυστηρίων, για τη μεγάλη μου φιλανθρωπία προς όλους εκείνους που προσκυνούν με ταπείνωση τη βασιλεία και την εξουσία μου. Γιατί Εγώ ευφραίνομαι να επιβλέπω επί τον πράον και ησύχιον και τρέμοντά μου τους λόγους.»

Αφού του είπε αυτά ο Κύριος, τον απέλυσε από τη φοβερή και πολυθαύμαστη οπτασία, που επί δύο εβδομάδες τον είχε απορροφήσει.

Όταν πια ήρθε στον εαυτό του, καθόταν τρομοκρατημένος και θρηνούσε και οδυρόταν. Τα δάκρυά του έτρεχαν ποτάμι κι έλεγε:

«Αλλοίμονο σε μένα τον άσωτο! Τι περιμένει την άθλια ψυχή μου! Αλλοίμονο μου του ελεεινού! Σε ποια κατάσταση άραγε θα βρεθώ εκεί εγώ ο αμαρτωλός! Τι θ' απολογηθώ προς τον Κριτή; Τι λόγο θα δώσω για τις αμαρτίες μου; Και που θα κρύψω το πλήθος των ανομιών μου; Αχ, ο βέβηλος και άθλιος!... Στεναγμό δεν έχω ούτε δάκρυα. Αλλά και μετάνοια δεν μου βρίσκεται. Ελεημοσύνη καθόλου! Προσευχή τίποτα! Αγάπη μηδέν! Η ακακία κι η πραότητα στέκουν πολύ μακριά μου! Αλλοίμονο! Τι να κάνω ο ελεεινός και ρυπωμένος; Από που ν' αρπαχθώ για να σωθεί η ψυχή μου τη βύθισα στον βούρκο. Τον νου μου τον σκότισα, τη ζωή μου την επιβάρυνα με κραιπάλη και μέθη. Αχ! Ο αμαρτωλός δεν ξέρω τι να κάνω! Τα μάτια μου βλέπουν τα αίσχη. Το πρόσωπο μου είναι καταντροπιασμένο. Τ' αυτιά μου ηδύνονται σε δαιμονικά τραγούδια. Η όσφρησή μου ζητάει ευωδίες. Το στόμα μου ρέπει στην πολυφαγία. Αλλοίμονο μου του ταλαίπωρου! Τα χέρια μου τέρπονται στην αμαρτία. Το σώμα μου ποθεί να κυλισθεί στον βόρβορο της ανηθικότητας και κυνηγεί τα μαλακά κρεβάτια και την καλοφαγία...»

Ωχ, ο παράνομος και σκοτεινιασμένος και ρυπαρός! Που να πάω δεν ξέρω. Ποιος θα με γλυτώσει απ' το σκότος το εξώτερο του φρικτού ταρτάρου; Ποιος θα μ' απαλλάξει από τον βρυγμό των οδόντων; Αλλοίμονο, μου του σιχαμερού, του παράνομου! Καλύτερα να μην είχα γεννηθεί!... Αχ, τι δόξα πρόκειται να στερηθώ ο μαύρος! Τι τιμή, τι στεφάνια, πόση χαρά, πόση φαιδρότητα θα χάσω, επειδή υποδουλώθηκα στην αμαρτία! Ταλαίπωρη ψυχή! Που είναι λοιπόν η κατάνυξή σου; Που είναι οι αγώνες σου; Που είναι οι αρετές σου; Αλλοίμονό σου βέβηλη και θλιβερή! Που θα είναι η θέση σου την ημέρα εκείνη; Έπραξες κανένα καλό που ν' αρέσει στον Θεό; Θα μπεις στο καμίνι. Πως όμως θ' αντέξεις το ουαί και τον οδυρμό; Ω ρυπαρή ψυχή, που ποθούσες πάντα να κυλίεσαι στη σαπίλα, που αδιάκοπα υπηρετούσες το στομάχι!...

Ανομη και διεφθαρμένη, τι ντροπή θα δοκιμάσεις στο βλέμμα του Ιησού! Με ποια μάτια θ' ατενίσεις το γλυκυτό του πρόσωπο; Πες μου, πες μου! Τα είδες εκείνα τα θαυμάσια, που ο Κύριος θα πραγματοποιήσει κάποτε. Πες μου λοιπόν ψυχή, έχεις έργα αντάξια για κείνη τη δόξα; Πως θα εισέλθεις εκεί, αφού μίανες το θείο βάπτισμα; Αλλοίμονό σου τότε, μολυσμένη ψυχή μου! Σου μέλλει να κληρονομήσεις το αιώνιο πυρ, και που θα είναι τότε η αμαρτία και ο πατέρας της για να σε σώσουν;

Κυρίε μου, Κύριε,
σώσε με από τη φωτιά,
από τον βρυγμό των οδόντων,
κι από τον τάρταρο...»

Μ' αυτά τα λόγια έλεγχε τον εαυτό του ο μακάριος προσευχόμενος. Τις κατοπινές μέρες τον έβλεπες να περπατάει σέρνοντας τα βήματά του με πικρούς στεναγμούς, θρήνους και δάκρυα. Αναλογιζόταν τα θαυμάσια που είδε, κι έκανε ό,τι μπορούσε για να τα κατακτήσει. Συχνά – όταν στοχαζόταν πιο βαθιά και πιο καθαρά το όραμά του – γινόταν εκτός εαυτού. Φλεγόταν απ' την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και αναφωνούσε:

«Ω τι χαρά, τι δόξα, τι λαμπρότητα περιμένει τους αγίους στους ουρανούς! Πόσο φοβάμαι μήπως στερηθώ!»

Αναστέναζε βαθιά και πρόσθετε:

«Κύριε, βοήθησε και σώσε τη σκοτισμένη ψυχή μου.

Πηγή: βίος ενός ασκητή επισκόπου, του Αγίου Νήφωνος επισκόπου Κωνσταντιανής – 16η έκδοση Σταυροπηγιακής και Συνοδικής Ι.Μ. Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, εκδοτική παραγωγή ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.